

ומלחיה פורצת קריאת-הבהלה הנושנה:

לעצמו!

דיין לבד, לגמרי לבד

חושב שסורקיס הוא נמושה. גרוע מזה: כך חושבת גם שושנה ספיר, אשתו של השר. ומכיוון שהיא עסקנית פעילה ומכוברת בסניף המקומי של המפלגה, היא מצליחה לעתים קרובות למרר את חיו של ראש העיר. הוא החליט, כי עלידי הצטרפותו למיעוט יתנקם במשפחת ספיר.

אבל בוס נשאר בוס, וברגע שחלה הבריחה הגדולה מאונייתו של בן-גוריון, ידע סורקיס לאן בדיוק עליו ללכת. הוא לא קפץ למים, אלא ישר מסיפון בן-גוריון לסיפוניו של אשכול. עוד באותו ליל-שבת מיהר אליו, נשבע לו אמונים, והודיע שהוא מסכים לעמוד בראש מטה הבחירות של המערך בכפר-סבא.

הוא ידע אמנם ששושנה ספיר תמשיך להיות תקועה כמו קוק בבשרו — אבל מה אין סיבילים למען האידיאלים הנעלים של אחדות המפלגה, אחת חברים, שתפוח מעמדית וגיוז בטוח?

שיעמיד בראש החודים האלה אנשים הנאמנים להם, במקום נאמני "חבר יוסף".

סורקיס

עיד כמה היו ראשי המיעוט חבורה עלובה, הרגים גדול צעקניהם: ראש עיריית כפר-סבא מרדכי סורקיס. הבוס הקטן, שאף בכל מאודו להיות חבר-כנסת, נשא בליבו טינה נגד לוי אשכול, בראותו בו האיש שמנע ממנו מקום בטוח ברשימה בבחירות הקודמות לכנסת. הוא מיהר לצד בן-גוריון, קיחה שם למקום בטוח.

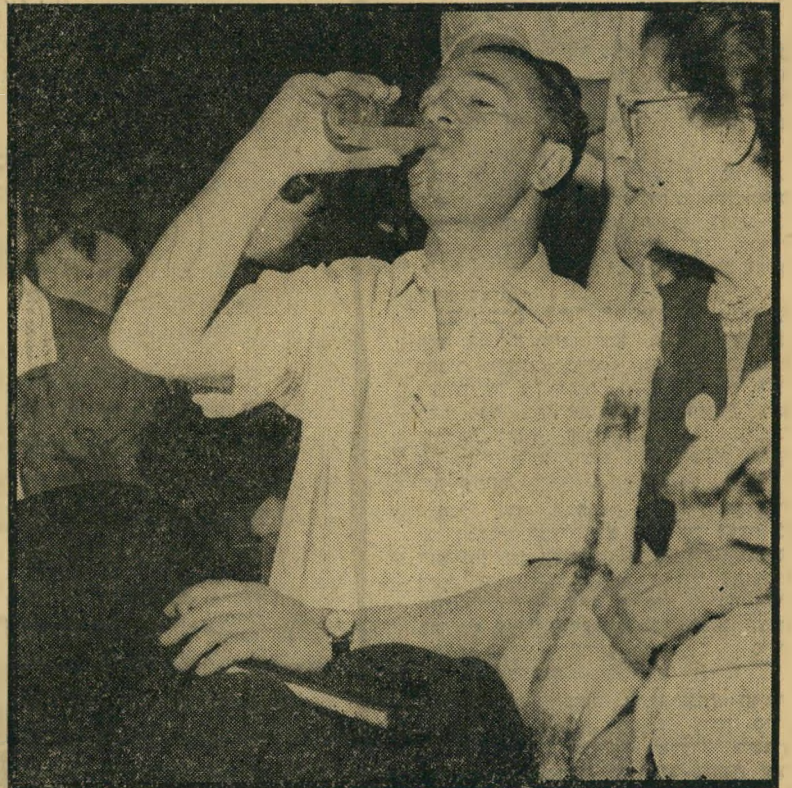
דחף אותו מניע אישי נוסף: סיכסוכו הממושך עם שר המיסחר והתעשייה פינחס ספיר, שהוא אחד מעמודי-התחך של מיבצר אשכול. ספיר הוא גם תושב כפר-סבא, והוא

זה אחרי שהיה ברור, כי רעיון הרשימה הנפרדת מת. השאלה היתה רק איך לנסח את מודעת הפטירה. בן-גוריון, כדרכו, קיל-קל להם גם תוכנית זו. הוא הופיע במפתיע, דרש בכל זאת להגיש רשימה עצמאית. הצעירים החליטו ברוב מבוכה לדחות לעוד יומיים את ההכרעה הפורמלית.

שעה שראשי המיעוט התכנסו בשני החדרים שלהם בבניין אל-על בתל-אביב, עברה מכונית מבית-קפה לבית-קפה בצפון העיר. הנהג ירד, שאל בכל מקום: "האם מר אלמוגי היה כאן?" לא, מר אלמוגי לא היה שם. הוא לא היה בשום מקום, ואי אפשר היה להביאו לישיבה.

היתה זו הדרך בה ביטא האיש מחיפה את נאמנותו לדויד בן-גוריון גם לאחר הנפילה.

ההצהרות הביגייסטיות שלו, הסתתרה ה' כמיהה העמוקה לסיר-הבשר של לוי אשכול. כבר ברגע שהגיש את התפטרותו מ' תפקיד סגן שר הבטחון, ידע פרס שיבוא יום והוא יצטער על כך מרה. הוא לא שיער בנפשו, באיזה מהירות יבוא יום זה. אשכול עצמו לא פסק מלחזור אחריו. כי מכל צעירי בן-גוריון, חיבב רק את פרס, שעבד תחתו עוד כאשר אשכול היה המנכ"ל הראשון של משרד הבטחון. הוא גם ידע, שפרס מסור גל להיות משרתו באותה דביקות בה שירת את בן-גוריון. על כן הירבה לשוחח עמו, לקיים איתו "הידברות" אישית וקולקטיבית. הצעתו היתה ברורה: אמנם אין הוא מוכן להחזירו לממשלה לפני הבחירות לכנסת, ואין הוא מתכוון להחזירו בכלל למשרד

פרס

עד הטיפה האחרונה

בן-גוריון אמנם אמר עליו "ישנו במדינה אדם אציל-רוח — יוסף אלמוגי", אבל המחמאה המוגזמת לא ניהמה אותו במיוחד. בעיני עצמו ידע שבפרשה הזאת נטשה אותו. — זו הפעם הראשונה בקאריירה שלו — פיקחותו הפוליטית.

הוא התפטר מן הממשלה יחד עם שמעון פרס, והאמין כי בזאת הוא מקרב את הקץ של לוי אשכול. אבל ללוי אשכול לא היה איכפת כלל — וזה העליב את יוסף אלמוגי. כאשר החליט ראש-הממשלה לערוך שיחות הידברות, הזמין אליו את פרס, את דיין, את חושי — אבל לא את אלמוגי. פשוט התעלם מקיומו. עד כדי כך, שבאחת מישיבות מטה המיעוט תירגם אלמוגי את ה' פגישות התכופות של פרס ואשכול לשפה המובנת לו, החליט, שמתרוממת שם בגידה. על כך, לפי הצעתו, הוחלט שמאותו רגע לא יקיים איש מן המיעוט שיחה בניפרד עם אשכול.

הוא היחיד מבין ראשי המיעוט, שלא ניהל גישושים מאחורי גבו של בן-גוריון, כי הוא נאמן באופן עיוור לזקן — וגם מפני שאשכול אינו סובל אותו ולא עשה כל מאמץ לקנות אותו.

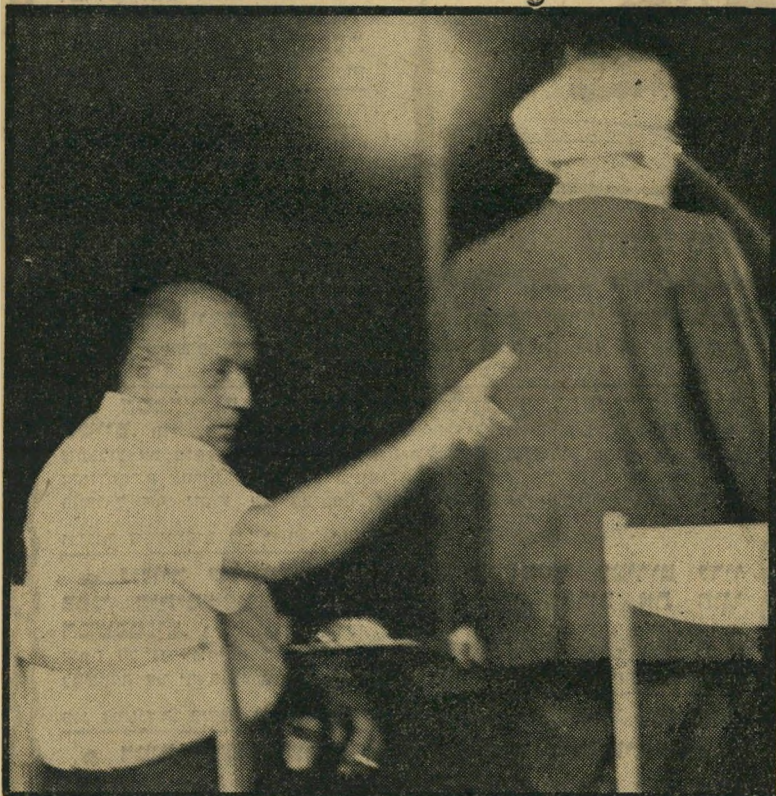
עם טביעת הספינה, ניראה עתידו של אלמוגי עגום ביותר. כי אמנם נישאר לו מוקד-כוח בין חלק מחעדי הפועלים בחיפה, אבל אשכול וחושי כיתרו בתנועת-מלקחיים את המוקדים, וכבר החלו בתימרון הגדול

הבטחון. אבל יובטח לו תיק בממשלה הבאה. פרס השיב, כי ההצעה קוסמת לו, אבל הוא חייב להתייצב לימין בן-גוריון. ולא זו בלבד — אלא להצטיין בקולנויותו במחנה המיעוט. בין מקורביו של אשכול אמרו עליו: "פרס הוא כמו לבנון: היא תהיה המדינה השנייה שתכרות שלום עם ישראל, ופרס יהיה הבנגוריוניסט השני שיקפוץ ל' עגלת המערך".

ציניקאים אמרו שהוא לא יחכה עד שיק' דימוהו, אלא יהיה ראשון הקופצים. השאלה היתה רק: מי יקפוץ ראשון — הוא או דיין? השניים לא יכלו להסדיר את העניין בידידות ביניהם — כי לא האמינו איש לרעהו. כאשר עשה דיין את הצעד המכריע, והמיעוט התפרר לרסיסים, חתר פרס לחוף המיבטחים שהוצע לו עלידי אשכול. כדי שתישכח לו האפיוודה הקצרה, בה הצהיר על נאמנותו לבן-גוריון, הבהיר עתה שהוא אינו מבקש רק את הנאות המובטחות, אלא יתרום מלוא יכולתו למערכת-הבחירות של המערך. הוא אינו רוצה לעמוד מן הצד, אלא יצטרף כבר עכשיו למירוץ שיתפתח בתוך מחנה אשכול על עמדות-כוח לאחר הבחירות.

אלמוגי

ביום הראשון האחרון התכנס מטה ה' מיעוט לישיבתו המעשית המכרעת. היה

אלמוגי (ידיד בן-גוריון) לא מאחורי הגב